SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 27 JANUARI 1938

„We zullen die sneeuwbal weer stuk moeten maken, jongens. Kareltje zit er in!!"

HET SPROOKJE VAN DE BIJEN

LIESJE en Keesje kwamen uit school. Juist op den hoek van de straat moesten ze wachten, omdat de verkeersagent net zijn armen voor de andere richting uitstak.

Keurig op den rand van 't trottoir bleven Liesje en Keesje staan, want ze wisten heusch wel, dat ze pas mochten oversteken, als de agent er het teeken voor gaf.

„Kijk eens, Lies," zei Keesje opeens, terwijl hij naar den blauwen steenen rand langs 't trottoir wees, „kijk eens, 't is net of daar een stuk bijenraat inzit."

„Hoe kan dat nu," vroeg Liesje ongeloovig, „een bijenraat in de stoep ?"

„Nu, kijk dan zelf, dan zul je het zien."

Liesje boog haar neus over de steenen en ja, hoor, ze moest bekennen, dat het precies een stuk bijenraat was, wat daar in de stoep te zien was.

„Wat raar, hè," zei ze, „daar begrijp ik nu niets van."

„Ik ook niet," was het antwoord van Keesje, „maar toch is het zoo. Weet je wat ? We vragen het aan moeder, die weet vast wel, wat het is en hoe dat daar komt."

„Ja, dat is goed," vond Lies en meteen gingen ze verder, omdat de verkeersagent zich had omgedraaid en ze veilig konden oversteken.

„Mams," zei Lies dadelijk bij hun thuiskomst, „we hebben zooiets vreemds gezien : Een stuk bijenraat in de steenen."

„O," viel moeder dadelijk bij, „zeker in die blauwe trottoirbanden, hè ?"

„Ja, mams," zei Keesje, „wat weet u dat goed ! Hebt u dat dan ook wel eens gezien ?"

„Ja hoor," was moeders antwoord.

„Hoe komt die bijenraat daar dan, mams ?" vroegen nu Liesje en Keesje tegelijk.

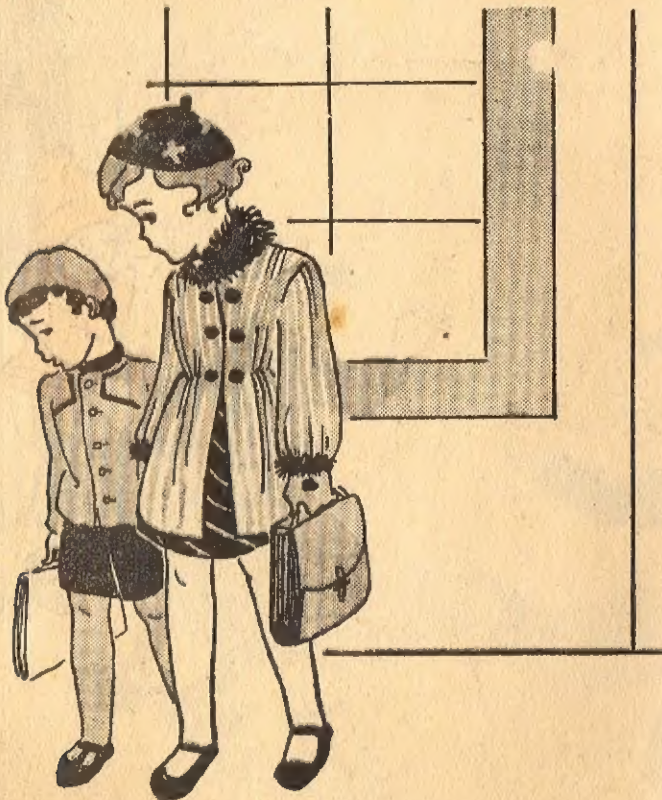

„Wel, dat zal ik jullie eens vertellen. Luister maar : Heel lang geleden, toen de dieren nog konden praten, leefden er eens heel veel bijen in de bijenwereld. En over die bijenwereld regeerde een koningin. Ze woonde in een groot kasteel, dat op een berg stond. Alle onderdanen uit de bijenwereld waren reuze ijverig. Ze vlogen, dag in dag uit, van de eene bloemenstad naar de andere om daar bij hun bloemenvrienden honing te gaan halen, die ze iederen avond trouw naar de groote bijenstad brachten. Daar aangekomen legden ze den voorraad honing, dien ze dien dag hadden bijeengegaard, in de raten.

Degenen, die heel goed hun best gedaan hadden, kregen dan een vriendelijk knikje van de koningin. Dat zagen dan ook meestal de andere bijen, die niet zooveel honing hadden bijeengegaard en ze namen zich voor om den volgenden dag vlijtiger te zijn, want ze wilden allemaal graag door de koningin worden toegeknikt. En zoo was er een voortdurende wedstrijd onder de bijen om tot de ijverigsten te behooren.

Zoo werd er steeds heel hard gewerkt en er heerschte rust en vrede. Tot op een goeden dag een van de bijen bij de koningin kwam en nederig boog.

„Wat heb je te vertellen ?" vroeg de koningin.

„Hoe kan dat nu," vroeg Liesje ongeloovig, „een bijenraat in de stoep ?"

„Majesteit," zei de kleine bij, „ik vloog juist naar huis toe, toen ik in de verte een zwaar en dof geluid hoorde."

„Waar kwam dat geluid vandaan ?" was de vraag van de koningin.

„Uit de waterstad, majesteit. Het was verschrikkelijk om te zien. Alle watergolven kwamen met een groote vaart aanrollen en ze liepen alles omver, wat ze op hun weg ontmoetten."

„Maar dat is verschrikkelijk !" riep de koningin uit. „Waar gingen de watergolven heen ?"

„Dat is juist het ergste van alles, majesteit, ze komen naar de bijenstad toe en ze zullen alles verwoesten. O, o," en meteen brak het kleine bijtje in snikken uit.

De koningin keek strak voor zich uit. Toen zei ze :

„Laat de kleinste bijen maken, dat ze wegkomen. Wij ouderen blijven hier om de bijenstad te verdedigen tegen het aanstormende water. Wij zullen dapper zijn !"

„Dat zullen wij," riepen nu ook de oudere bijen, die alles gehoord hadden en terwijl de kleine bijtjes vluchtten, bleven zij op hun post om de bijenstad te verdedigen.

Maar ach, hoe dapper de bijen ook waren, de watergolven waren zóó machtig en zóó sterk, dat ze in korten tijd de geheele bijenstad hadden veroverd en haar heelemaal met water overstroomden.

De arme bijen, die zoo moedig hun stad hadden verdedigd, verdronken jammerlijk.

Zie je, en nu is al dat water daar heel veel jaren blijven staan, zóó lang, tot alles wat er onder was zoo hard was geworden als steen.

Zoo vonden de menschen het en ze maakten er randen van om langs de straten te leggen. En die arme dappere bijen uit de bijenstad waren ook heelemaal tot steen geworden en ze zijn het nog, zooals jullie vandaag gezien hebt," eindigde moeder haar verhaal.

„Dat was toch wel vreeselijk voor die bijtjes, hè, mams?"" zei Keesje.

„Ja," stemde moeder toe, „dat was het zeker. En het ergste was, dat er toen ook nog andere dieren verdronken zijn. Jullie moet maar eens kijken, of je geen kevertjes of andere kleine diertjes in die blauwe steenen randen vindt."

„Dat doen we," zeiden Liesje en Keesje.

En ze hebben ze gevonden ook.

Nu moeten ook jullie maar eens goed naar de blauwe trottoirbanden kijken, ik wed, dat jullie ze ook wel zult ontdekken !

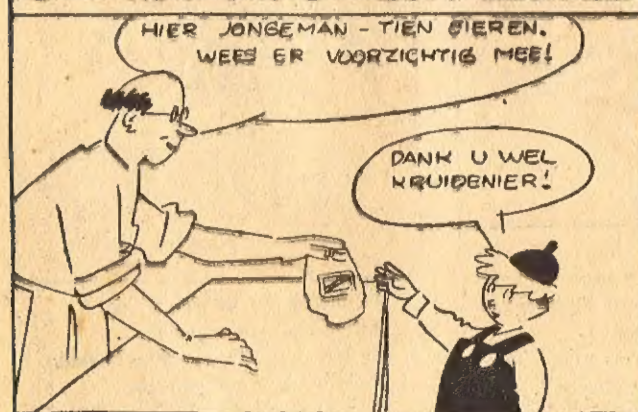
CORRY ERKENS

JAN KLAAS

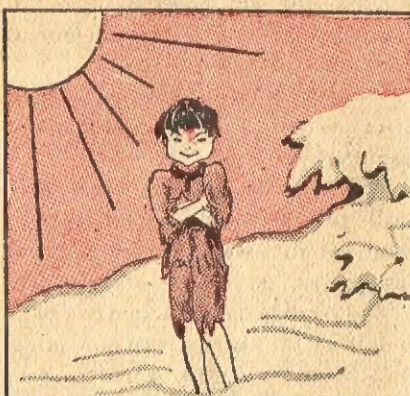

DIKKIE'S WONDERBARE DROOM

Terwijl hij zacht te slapen lag,
Droomde hij als nooit te voor.
Hij zag zich midden op de hei,
Het sneeuwde en het vroor.

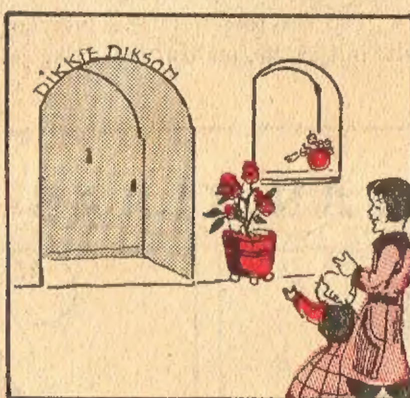
De sneeuw lag dik, de zon scheen fel,
En al die sneeuw smolt weg.
En toen de sneeuw gesmolten was,
Was er geen hei meer, zeg.

O, nee, maar wel een mooie stad,
Met torens en een poort.
En straten, kruisgewijs van west
Naar oost, van zuid naar noord.

Veel menschen woonden in die stad,
Ze waren blij van zin.
Want wie tot wederzijdsche hulp
Bereid was mocht er in.

En midden in die groote stad,
Daar stond een groot paleis,
Waar Dikkie woond' en iedereen
Van hem hield als om prijs.

En toen ons Dikkie wakker werd,
Zat hij rechtop in bed,
En zei: „Da's vast, ik bouw die stad,
Dat wordt een reuzenpret!"

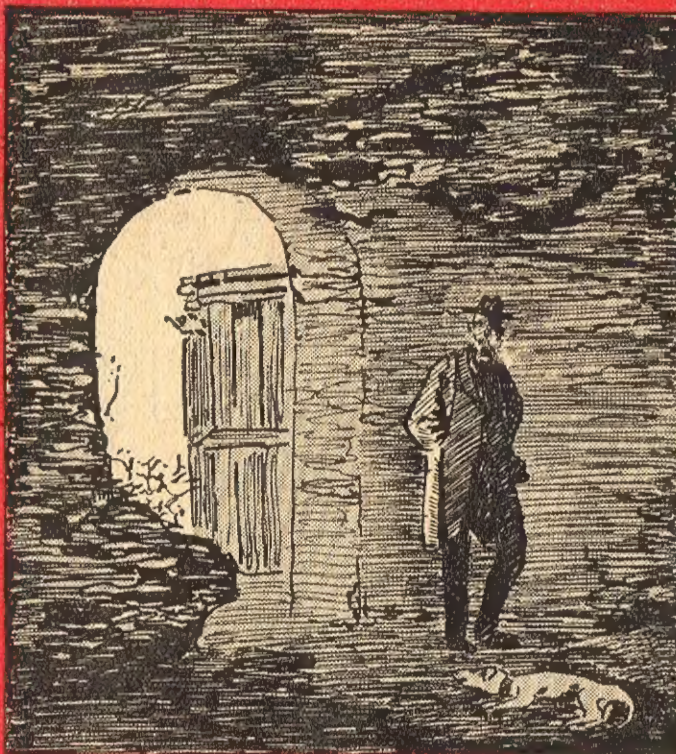
En Dikkie's droom werd werk'lijkheid;
Men kwam van heind' en ver,
Bewonderde zijn mooie stad,
Die schitterde als een ster.

Hij kreeg zijn standbeeld bij de poort,
Met in zijn arm een kat....
En wie het niet gelooven wil,
Ga zelf eens naar die stad....!

Hij leefde nog geruimen tijd,
Tot vreugd' van iedereen.
En toen hij stierf was d'heele stad,
Vervuld van droef geween.

DE HONDSGROT

IS EEN GROT BIJ NAPELS. MENSEN KUNNEN GERUST DEZE GROT BINNEN GAAN, MAAR HONDEN, DIE DEN REIZIGER ZOUDEN VERGEZELLEN, ZOUDEN ER ONHERROEPELIJK IN OMKOMEN WANT ER HANGEN ZWARE VERGIFTIGE DAMPEN IN DEZE SPELONK; DIE ZIJN ZWAARDER DAN LUCHT, DUS ZE RUSTEN OP DEN BODEM. BEESTEN ONDERVINDEN ER DE VERDERFELIJKE INVLOED VAN, TERWIJL MENSEN ER BOVEN UIT BLIJVEN EN ER DUS GEEN HINDER VAN HEBBEN.

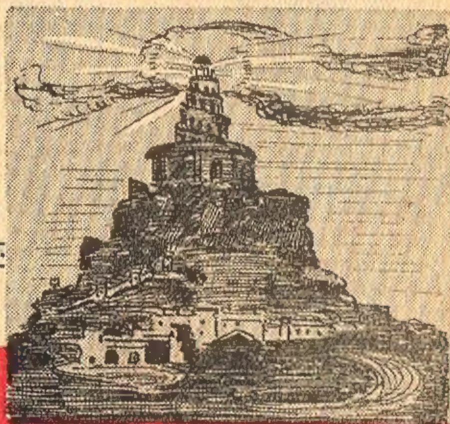
DE KOEKOEK.

IEDEREEN WEET DAT DE KOEKOEK Z'N EIEREN LEGT IN HET NEST VAN ANDERE VOGELS. MAAR-EN DAT WEET NIET IEDEREEN-HIJ LEGT Z'N EI NOOIT IN HET NEST VAN EEN VOGEL, DIE ZIJN JONGEN MET PLANTAARDIG VOEDSEL GROOT BRENGT. 'T JONG MOET RUPSEN HEBBEN EN ANDERS NIET. DE KOEKOEK WORDT EEN KLIMVOGEL GENOEMD MAAR KLIMMEN KAN HIJ HEEL SLECHT; HIJ KAN NIET EENS MAKKELIJK STAAN. VLIEGEN ECHTER DOET HIJ ALS DE BESTE!

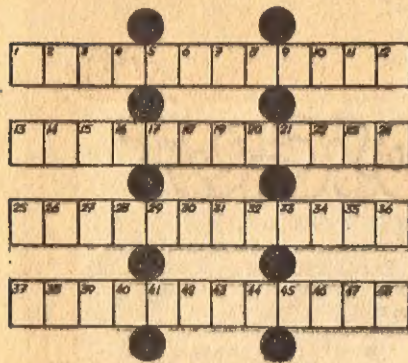
DE VUURTOREN VAN ALESCANDRIE,

EEN DER ZEVEN WERELDWONDEREN, WAS EEN VAN DE ZELDZAME VUURTORENS DER OUDHEID. HIJ STOND OP HET EILAND PHAROS, WAS 173 METER HOOG EN WERD VOLTOOID IN HET JAAR 283 VOOR CHRISTUS. DE BOUW KOSTTE NIET MINDER DAN 8000 TALENTEN OF ONGEVEER HONDERD DUIZEND GULDEN. IN 1375 IS DE TOREN INGESTORT.

G.G. ESSENHOVEN.

BONT ALLERLEI

Letterraadsel

In deze puzzle vragen we van jullie een spreekwoord van niet minder dan 48 letters. De gegevens staan hieronder. Je ziet steeds een rij getallen en daarachter een vraag, waar je antwoord op geven moet.

Elk lettertje van het gevonden woord wordt dan keurig netjes op zijn plaats gezet in het puzzlefiguur.

Laten we, ter meerdere duidelijkheid, maar het eerste woord als voorbeeld nemen.

43—25—26—37—21—44—45 : Groote bloembollenstad uit Nederland.

Nou, dat is ....juist, dat is HAARLEM. 43 beteekent dus de letter H enz.

Nu volgen de woorden :

43—25—26—37—21—44—45 : Groote bloembollenstad uit Nederland.

22—29—10—36—13 : De vechtjas trok zijn . . . . . .

11—33—38—35 : Tegengestelde van valsch, onecht.

18—30—13—35—19—3—38—17—41—39—40—18 : Kindervriend.

16—6—8—7—42 : Groene zoetwatervisch.

14—37—15—23—2 : Muziekinstrument in een kerk.

46—47—5—9—24—12—1—32—27 : Man wiens vrouw gestorven is.

28—17—14—10 : Tegengestelde van laag.

4—33—34—3—48—31—20—27 : Iemand die schilderijen maakt.

Bij de juiste invulling der bovenstaande woorden zal je op regelmatige wijze een spreekwoord kunnen lezen van links naar rechts.

Hoe ontsnapt de muis aan die poes?

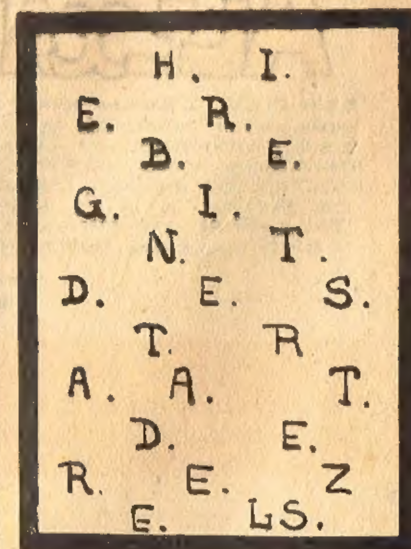
Poes doet haar best om de muis te krijgen, maar de muis is niet dom en ziet wel kans om aan de klauwtjes te ontkomen. Hoe speelde ze dat klaar?

't Raadselachtig bordje

Een oude meneer had al geruimen tijd staan kijken voor een zeer oud en half vermolmd bordje, waarop allerlei letters stonden. Hij zette nu eens dien bril op, dan weer een anderen, maar scheen er niet uit wijs te geraken. Ten slotte haalde hij z'n notitieboekje te voorschijn en begon alles over te schrijven en toen hij doorliep, keek hij nog altijd naar die letters. Maar de beteekenis drong niet tot hem door.

Zijn jullie slimmer dan die oude meneer?

Wat staat er op dat bordje?

OPLOSSINGEN VORIG NUMMER

HOED, WAAR GA JE MET DAT MANNETJE NAAR TOE?

HOE ZIT 'M DAT?

1. Jantje knipt een keer middendoor, legt de stukken op elkaar, knipt weer, legt ze weer op elkaar en knipt voor de derde maal.
2. In een straat, waar maar aan één kant huizen staan.
3. Het voorwerp dat er in kan.

DRIE-WOORDEN-REBUS 9

1. Voertuig (V(o)ier - T - ui(l) - g).
2. Kameel (Kam - e - el).
3. Sneeuwjacht (Sn-eeuw-j-acht).

WIE RAADT HET?

Jullie tanden.

Drie-woorden-rebus 10

Het eerste zegt men over iemand die heel afgezonderd leeft.

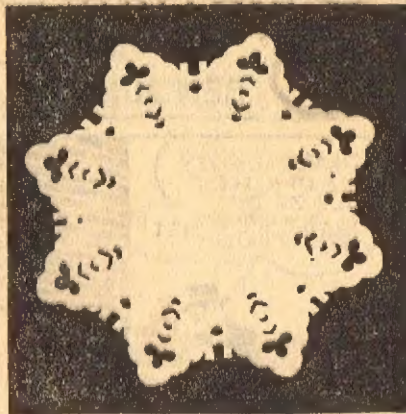
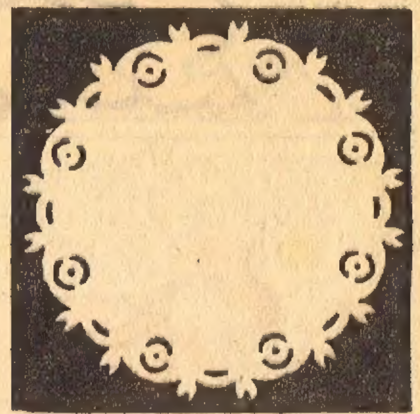
Het tweede is een ander woord voor wederzijds.

En het derde is een voorwerp dat gebruikt wordt bij tal van spelen.

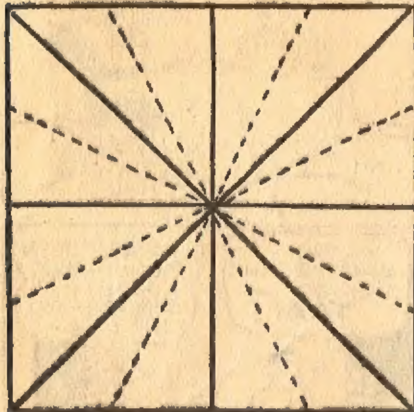
GOED EN GOEDKOOP KNUTSELEN

TWEE ONDERLEGGERTJES

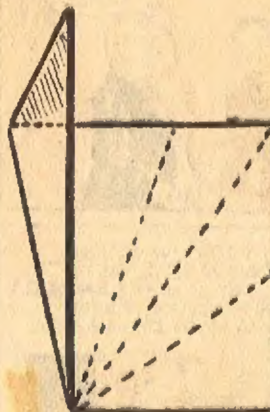
HIERVOOR komen jullie al heel goedkoop uit. Er is niets anders noodig dan een flink stuk papier. Wit of gekleurd. Je begint met het mooi vierkant te vouwen. Daarna wordt er nogmaals gevouwen volgens de lijnen aangegeven in fig. A. Eerst de dikke lijnen. Dit geeft acht vouwen. Als je zoo ver bent, begint het vouwen volgens de stippelijntjes van fig. A. Dit is ook niet zoo moeilijk. Fig. B geeft aan, welken vorm jullie dan krijgen: een soort driehoek die langzaam wordt verder gerold. Ten slotte krijgen jullie dan de figuren afgebeeld in C. En nu moeten jullie opletten. Begin met het nuttelooze zwarte driehoekje, buiten de stippellijn van fig. C, weg te knippen. Dan neem je 'n potlood en teekent op jullie driehoek, die je precies legt, zooals onze afbeelding aangeeft, de ietwat grillige lijnen, die je ziet in C. Let wel op, je hebt hier t w e e modellen. Dus niet allebei tegelijk teekenen. Ben je klaar met teekenen, dan knip je alles wat zwart is met de schaar weg. Je vouwt het papiertje, dat je overhoudt, voorzichtig open en, als je de eerste teekening hebt gekozen, krijg je het eerste onderleggertje van fig. D. De tweede teekening geeft het andere model aan. Je kunt ze grooter of kleiner maken, en vooral als je gekleurd papier neemt krijg je aldus allerleukste onderleggertjes, die 't in een of ander schaaltje of onder een bloemvaasje prachtig doen. V. L.

Figuur D

Figuur A

Figuur B

Figuur C

EVEN LACHEN

Henkie: „Grootvader, bent u ook zoo klein geweest als ik?"

Grootvader: „Natuurlijk, jongen!"

Henkie: „Zeg, grootvader, wat moet u d'r gek uitgezien hebben met dien langen baard!"

Hetty is voor 't eerst naar school geweest en zoodra ze 's middags thuiskomt, vraagt moeder:

„Nou, Hetty, heb je al iets geleerd op school?"

„Welnee, moeder," zegt Hetty, „want ik moet morgen terugkomen."

* * *

„Frits, vertel me eens, hoe noemt men iemand, die steelt?"

Frits zwijgt.

„Weet je het niet? Als ik bijv. mijn hand in je zak steek en ik zou een gulden er uit halen — wat was ik dan?"

„Een goochelaar, meester."

SCHADUWBEELDEN

Met twee handen kun je gemakkelijk een dier op den witten muur tooveren. Kijk maar eens naar de twee handen op ons plaatje. Dan is er verder geen moeilijkheid meer aan.

SJORS voorzitter van de REBELLENCLUB

EEN JONGE GANS.

